PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2009. gada 30. septembrī*

Lieta T-341/07

Jose Maria Sison, ar dzīvesvietu Utrehtā (Nīderlande), ko pārstāv J. Fermons [*J. Fermon*], A. Komte [*A. Comte*], H. Šulcs [*H. Schultz*], D. Girsess [*D. Gürses*] un V. Kaleks [*W. Kaleck*], advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Bišops [*M. Bishop*] un E. Finegana [*E. Finnegan*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv S. Behzadi Spensere [*S. Behzadi Spencer*] un I. Rao [*I. Rao*], pārstāves,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. Viselsa [*C. Wissels*], M. de Mola [*M. de Mol*], M. Norta [*M. Noort*] un I. de Vriess [*Y. de Vries*], pārstāvji,

un

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv P. Ālto [*P. Aalto*] un S. Bulerta [*S. Boelaert*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, pirmkārt, daļēji atcelt sākotnēji Padomes 2007. gada 28. jūnija Lēmumu 2007/445/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumus 2006/379/EK un 2006/1008/EK (OV L 169, 58. lpp.), un, otrkārt, par zaudējumu atlīdzību.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*],

sekretāre K. Kanca [*C. Kantza*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 30. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 Lai izklāstītu šīs prāvas priekšvēsturi, ir jāatsaucas uz Pirmās instances tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-47/03 *Sison*/Padome (Krājumā nav publicēts; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Sison*"), it īpaši uz 46.–70. punktu, kuros ir aprakstīti Nīderlandē notiekošie administratīvie procesi un tiesvedības attiecībā uz prasītāju Hosē Mariju Sisonu [*Jose Maria Sison*], saistībā ar kuriem *Raad van State* [Valsts Padome] (Nīderlande) pasludināja spriedumus 1992. gada 17. decembrī (turpmāk tekstā — "*Raad van State* 1992. gada spriedums") un 1995. gada 21. februārī (turpmāk tekstā — "*Raad van State* 1995. gada spriedums"), kā arī *Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage* (Hāgas rajona tiesa; turpmāk tekstā — "*Rechtbank*"), *Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken* (Administratīvo tiesību nodaļa, Tiesību vienotas piemērošanas palāta, Lietas attiecībā uz ārvalstniekiem) 1997. gada 11. septembrī pieņēma nolēmumu (turpmāk tekstā — "*Rechtbank* nolēmums").

2 Ar spriedumu lietā *Sison* Pirmās instances tiesa atcēla Padomes 2006. gada 29. maija Lēmumu 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV L 144, 21. lpp.), ciktāl tas attiecās uz prasītāju, jo šis lēmums nebija pamatots, tas tika pieņemts procesā, kurā netika ievērotas prasītāja tiesības uz aizstāvību, un pati Pirmās instances tiesa nevarēja veikt šā lēmuma likumības pārbaudi (skat. spriedumu lietā *Sison*, 226. punkts).

3 Pēc tam, kad 2006. gada 30. maijā pirms sprieduma lietā *Sison* pasludināšanas tika uzklausīti mutvārdu apsvērumi pamata prāvā, kurā ticis pasludināts minētais spriedums, Eiropas Savienības Padome pieņēma 2007. gada 28. jūnija Lēmumu 2007/445/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 [..] un ar kuru atceļ Lēmumus 2006/379/EK un 2006/1008/EK (OV L 169, 58. lpp.). Ar šo lēmumu Padome saglabāja prasītāja uzvārdu Padomes 2001. gada 27. decembra Regulas (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp., labojums OV 2007, L 164, 36. lpp. (FR)) pielikumā esošajā sarakstā (turpmāk tekstā — "strīdīgais saraksts").

4 Pirms šā lēmuma pieņemšanas Padome 2007. gada 23. aprīļa vēstulē prasītājam norādīja, ka uzskatīja minētos iemeslus par joprojām spēkā esošiem, lai viņa uzvārdu iekļautu strīdīgajā sarakstā, un līdz ar to plānoja to saglabāt šajā sarakstā. Šai vēstulei tika pievienots pamatojuma, uz kuru atsaucas Padome, izklāsts. Tāpat prasītājam tika norādīts, ka viņš viena mēneša laikā var iesniegt Padomei apsvērumus par tās nodomu saglabāt viņa uzvārdu sarakstā un par pamatojumu, uz ko tā atsaucās šajā sakarā, kā arī visus pamatojuma dokumentus.

5 Minētajai vēstulei pievienotajā pamatojuma izklāstā Padome atzīmēja:

"SISONS, Hosē Marija (pazīstams arī kā *Armando Liwanag*, pazīstams arī kā *Joma*, atbildīgais par Filipīnu Komunistisko partiju, tostarp *NPA*), dzimšanas datums un vieta: 1939. gada 8. februāris, Kabugao, Filipīnās.

Hosē Marija Sisons ir Filipīnu Komunistiskās partijas, tostarp *New People's Army* (*NPA*) (Filipīnas), dibinātājs un vadītājs, un šī partija ir iekļauta to grupu sarakstā, kas ir saistītas ar terora aktiem Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP 1. panta 2. punkta izpratnē. Viņš ir vairākkārtīgi aizstāvējis vardarbības izmantošanu politisku mērķu sasniegšanai, un viņam tika uzticēts vadīt *NPA*, grupu, kas ir atbildīga par vairākiem terora aktiem Filipīnās. Šie akti ietilpst Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP (turpmāk tekstā — "Kopējā nostāja") 1. panta 3. punkta iii), [..] i) un j) [apakšpunkta] piemērošanas jomā un ir tikuši izdarīti ar nodomu Kopējās nostājas 1. panta 3. punkta iii) [apakšpunkta] izpratnē.

1997. gada 11. septembrī [*Rechtbank*] apstiprināja [..] [*Raad van State* 1995. gada spriedumu]. *Raad van State* administratīvo lietu nodaļa nosprieda, ka patvēruma meklētāja statuss Nīderlandē ir ticis likumīgi atteikts, jo tika iesniegti pierādījumi tam, ka viņš vadīja (vai bija centies vadīt) *CPP* armijas daļu — *NPA*, kas ir atbildīga par vairākiem terora aktiem Filipīnās, un tāpat izrādījās, ka viņš uzturēja kontaktus ar teroristiskajām organizācijām visā pasaulē.

[Nīderlandes] ārlietu ministrs un finanšu ministrs, pieņemot 2002. gada 13. augusta Ministru dekrētu ("regeling") Nr. DJZ/BR/749-02 (*Sanctieregeling terrorisme* 2002, III), kas 2002. gada 13. augustā tika publicēts Nīderlandes oficiālajā žurnālā *Staatscourant*, nolēma iesaldēt visus Hosē Marijas Sisona un Filipīnas Komunistiskās partijas, tostarp *New People's Army* (*NPA*), īpašumus.

Amerikas valdība iekļāva Hosē Mariju Sisonu kategorijā "Specially Designated Global Terrorist" [īpaši atzīts pasaules terorists] saskaņā ar *US Executive Order* 13224. Saskaņā ar Amerikas tiesībām šis lēmums ir pārsūdzams.

Tātad attiecībā uz Hosē Mariju Sisonu lēmumus pieņēma kompetentās iestādes Kopējās nostājas 1. panta 4. punkta izpratnē.

Padome ir pārliecināta, ka iemesli Hosē Marijas Sisona iekļaušanai to personu un organizāciju sarakstā, kurām ir piemērojami Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 1. un 2. punktā paredzētie pasākumi, joprojām ir spēkā."

6 2007. gada 22. maija vēstulē prasītājs sniedza Padomei savus atbildes apsvērumus. Viņš tostarp apgalvoja, ka nedz *Raad van State* 1995. gada spriedums, nedz *Rechtbank* nolēmums neatbilst nosacījumiem, kas noteikti Kopienu tiesiskajā regulējumā, kurš ir piemērojams kā pamats lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanai. Tāpat viņš lūdza Padomei, pirmkārt, tam dot iespēju tikt uzklausītam pirms jauna lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas un, otrkārt, nosūtīt viņa rakstveida apsvērumu un visu procesuālo dokumentu lietā T-47/03 kopijas visām dalībvalstīm.

7 Lēmums 2007/445 tika paziņots prasītājam Padomes 2007. gada 29. jūnija vēstules formā. Šai vēstulei tika pievienots pamatojuma izklāsts, kas ir identisks Padomes 2007. gada 23. aprīļa vēstulei pievienotajam.

8 Ar 2007. gada 20. decembra Lēmumu 2007/868/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 [..] un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/445/EK (OV L 340, 100. lpp.), Padome pieņēma atjauninātu to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama minētā regula. Prasītāja uzvārds un *New People's Army* (*NPA*) nosaukums ir saglabāti minētajā sarakstā, izmantojot tādu pašu tekstu kā Lēmuma 2007/445 pielikumā.

9 Lēmums 2007/868 tika paziņots prasītājam Padomes 2008. gada 3. janvāra vēstules formā. Šai vēstulei tika pievienots pamatojuma izklāsts, kas ir identisks Padomes 2007. gada 23. aprīļa un 29. jūnija vēstulēm pievienotajiem.

10 Ar 2008. gada 29. aprīļa Lēmumu 2008/343/EK, ar ko groza Lēmumu 2007/868 [..] (OV L 116, 25. lpp.), Padome saglabāja prasītāja uzvārdu strīdīgajā sarakstā, tomēr grozot Lēmuma 2007/868 pielikumā esošās kategorijas, kuras attiecās uz viņu, kā arī Filipīnu Komunistisko partiju (*CPP*).

11 Saskaņā ar Lēmuma 2008/343 1. pantu:

"Lēmuma 2007/868/EK pielikumā ierakstu par Hosē Mariju Sisona kungu (pazīstams arī kā *Armando Liwanag* vai kā *Joma*), aizstāj ar šādu ierakstu:

"*SISON, Jose Maria* (pazīstams arī kā *Armando Liwanag*, *Joma*), dzimis 8.2.1939. Kabugao (Filipīnas) — persona, kurai ir vadoša loma Filipīnu Komunistiskajā partijā, tostarp *NPA*." "

12 Saskaņā ar Lēmuma 2008/343 2. pantu:

"Lēmuma 2007/868/EK pielikumā ierakstu par Filipīnu Komunistisko partiju aizstāj ar šādu ierakstu:

"Filipīnu Komunistiskā partija, tostarp *New People's Army* (*NPA*), Filipīnas, saistīta ar *SISON, Jose Maria* (pazīstams arī kā *Armando Liwanag* vai kā *Joma*), kuram ir vadoša loma Filipīnu Komunistiskajā partijā, tostarp *NPA*)." "

13 Pirms šā lēmuma pieņemšanas Padome 2008. gada 25. februāra vēstulē prasītājam norādīja, ka uzskatīja viņa uzvārda iekļaušanai strīdīgajā sarakstā minētos iemeslus par joprojām spēkā esošiem un līdz ar to plānoja saglabāt viņa uzvārdu šajā sarakstā. Pirmkārt, Padome atsaucās uz pamatojuma izklāstu, kas prasītājam tika paziņots 2008. gada 3. janvāra vēstulē. Otrkārt, Padome norādīja, ka tai tika iesniegta jauna informācija par kompetentās iestādes lēmumiem Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.) 1. panta 4. punkta izpratnē, kuras izvērtēšanas rezultātā tika grozīts minētais pamatojuma izklāsts. Šai vēstulei tika pievienots atjaunināts Padomes minētā pamatojuma izklāsts. Tāpat prasītājam tika norādīts, ka viņš viena mēneša laikā var iesniegt Padomei apsvērumus par tās nodomu saglabāt viņa uzvārdu sarakstā un par tās šajā sakarā minēto pamatojumu, kā arī visus pamatojuma dokumentus.

14 2008. gada 25. februāra vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts būtībā ir prasītājam iepriekš paziņoto pamatojuma izklāstu atkārtojums. Turklāt Padome piebilda:

"Savā 2007. gada 13. septembra spriedumā (LJN:BB3484) [*Rechtbank*] nosprieda, ka daudzas norādes liek domāt, ka Hosē Marija Sisons ir bijis iesaistīts *CPP* Centrālajā Komitejā (CK) un tās militārajā daļā — *NPA*. Tādējādi [*Rechtbank*] nonāca pie secinājuma, ka norādes liek domāt, ka Hosē Marijam Sisonam joprojām ir vadoša loma *CPP* CK un *NPA* nelikumīgajās darbībās.

Apelācijā Hāgas Apelācijas tiesa savā 2007. gada 3. oktobra spriedumā (LJN:BB4662) nosprieda, ka lietas materiālos ir vairākas norādes par to, ka Hosē Marijam Sisonam visu trimdā pavadīto gadu laikā bija vadoša loma *CPP* — kā tās vadītājam vai citādi."

15 2008. gada 24. marta vēstulē prasītājs iesniedza Padomei savus atbildes apsvērumus. Atkārtodams savus argumentus, kas jau iepriekš tika izvirzīti Padomei, viņš it īpaši

apgalvoja, ka ne *Rechtbank* spriedums, ne Hāgas Apelācijas tiesas spriedums neatbilst nosacījumiem, kas paredzēti Kopienas tiesību aktos, kuri ir piemērojami kā pamats lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanai.

16 Lēmums 2008/343 prasītājam tika paziņots Padomes 2008. gada 29. aprīļa vēstules formā. Šai vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts bija identisks Padomes 2008. gada 25. februāra vēstulei pievienotajam.

17 Ar 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 [..] un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868 (OV L 188, 21. lpp.), Padome pieņēma atjauninātu to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama minētā regula. Prasītāja uzvārds un *NPA* nosaukums ir saglabāti minētajā sarakstā, izmantojot tādu pašu tekstu, kāds izmantots Lēmuma 2007/868, ko groza Lēmums 2008/343, pielikumā.

18 Lēmums 2008/583 tika paziņots prasītājam Padomes 2008. gada 15. jūlija vēstules formā. Šai vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts bija identisks Padomes 2008. gada 25. februāra un 29. aprīļa vēstulēm pievienotajiem.

19 Ar 2009. gada 26. janvāra Lēmumu 2009/62/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 [..] un ar kuru atceļ Lēmumu 2008/583 (OV L 23, 25. lpp.), Padome pieņēma atjauninātu to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama minētā regula. Prasītāja uzvārds un *NPA* nosaukums ir saglabāti minētajā sarakstā, izmantojot tādu pašu tekstu kā tas, kas izmantots Lēmuma 2007/868, ko groza Lēmums 2008/343, pielikumā.

20 Lēmums 2009/62 tika paziņots prasītājam Padomes 2009. gada 27. janvāra vēstules formā. Šai vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts bija identisks Padomes 2008. gada 25. februāra, 29. aprīļa un 15. jūlija vēstulēm pievienotajiem.

21 Ar 2009. gada 15. jūnija Regulu (EK) Nr. 501/2009, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 [..] un ar kuru atceļ Lēmumu 2009/62/EK (OV L 151, 14. lpp.), Padome pieņēma atjauninātu to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama Regula Nr. 2580/2001. Prasītāja uzvārds un *NPA* nosaukums ir saglabāti minētajā sarakstā, izmantojot tādu pašu tekstu kā tas, kas izmantots Lēmuma 2009/62 pielikumā.

22 Regula Nr. 501/2009 tika paziņota prasītājam Padomes 2009. gada 16. jūnija vēstules formā. Šai vēstulei pievienotais pamatojuma izklāsts bija identisks Padomes 2009. gada 27. janvāra vēstulei pievienotajam.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

23 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 10. septembrī, prasītājs ir cēlis šo prasību. Tās sākotnējais priekšmets bija, pirmkārt, prasība saskaņā ar EKL 230. pantu daļēji atcelt Lēmumu 2007/445 un, otrkārt, prasība par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu.

24 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītājs iesniedza pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā kārtībā saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantu. 2007. gada 28. septembrī Padome iesniedza savus apsvērumus par šo pieteikumu.

25 Pirms spriest par minēto pieteikumu, Pirmās instances tiesa (septītā palāta) 2007. gada 11. oktobrī nolēma saskaņā ar tās Reglamenta 64. pantu uzaicināt lietas dalībniekus uz neoficiālu sanāksmi tiesneša referenta klātbūtnē. Šī sanāksme notika 2007. gada 8. novembrī.

26 2007. gada 13. novembrī Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma spriest paātrinātā kārtībā attiecībā uz prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. pantu ar nosacījumu, ka prasītājs septiņu dienu laikā iesniedz sava prasības pieteikuma saīsināto versiju, kā arī to pielikumu sarakstu, kuri tiks ņemti vērā, saskaņā ar viņa neoficiālajai sanāksmei sagatavoto projektu un ievērojot Praktiskos norādījumus lietas dalībniekiem (OV 2007, L 232, 7. lpp.). Prasītājs šo nosacījumu izpildīja.

27 Pēc lietas dalībnieku pieprasījuma Pirmās instances tiesas septītās palātas priekšsēdētājs ar 2007. gada 13. novembra rīkojumu apturēja procesu attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu līdz brīdim, kad tiek pasludināts spriedums par prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. pantu.

28 Sava prasības pieteikuma saīsinātajā versijā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegta 2007. gada 19. novembrī, prasītājs lūdz Pirmās instances tiesu:

— atcelt Lēmumu 2007/445 un it īpaši tās pielikuma 1.33. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Savā iebildumu rakstā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 5. decembrī, Padome lūdz Pirmās instances tiesu:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 24. janvārī, prasītājs lūdza grozīt savus prasījumus, pamatus un argumentus tādējādi, lai tie attiektos uz Lēmumu 2007/868. Šajā dokumentā viņš lūdz Pirmās instances tiesu:

— atzīt, ka šis grozījums ir pieņemams, un uzskatīt, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz Lēmumu 2007/868;

— daļēji atcelt Lēmumu 2007/868 un it īpaši tā pielikuma 1.33. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Savos apsvērumos, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2008. gada 15. februārī, Padome piekrita šim pieteikumam par grozīšanu.

32 Ar 2008. gada 12. februāra un 22. aprīļa rīkojumiem, uzklausot lietas dalībniekus, Pirmās instances tiesas septītās palātas priekšsēdētājs atļāva Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, Nīderlandes Karalistei un Eiropas Kopienu Komisijai iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

33 Ar 2008. gada 7. maija vēstuli Padome iesniedza Pirmās instances tiesas kancelejā Lēmuma 2008/343, vēstules, kurā tā paziņoja šo lēmumu prasītājam, un jaunā pamatojuma izklāsta, kas pievienots šai vēstulei, kopijas. Šie dokumenti tika pievienoti lietas materiāliem.

34 Prasītājs iesniedza savus atbildes apsvērumus ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 11. jūnijā.

35 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 8. jūlijā, prasītājs lūdza grozīt savus prasījumus, pamatus un argumentus tādējādi, lai tie attiektos uz Lēmumu 2008/343. Šajā dokumentā viņš lūdz Pirmās instances tiesu:

— atzīt, ka šis grozījums ir pieņemams, un uzskatīt, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz Lēmumu 2008/343;

— daļēji atcelt Lēmumu 2008/343 un it īpaši šā lēmuma 1. pantu, kā arī 2. pantu tiktāl, ciktāl tajā ir minēts viņa uzvārds;

— daļēji atcelt Lēmumu 2007/868 un it īpaši tā pielikuma 1.33. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— daļēji atcelt Lēmumu 2007/445 saskaņā ar viņa sākotnējiem prasījumiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Savos apsvērumos, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2008. gada 29. jūlijā, Padome piekrita šim pieteikumam par grozīšanu un atbildēja uz šajā pieteikumā norādītajiem argumentiem.

37 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 15. septembrī, prasītājs lūdza grozīt savus prasījumus, pamatus un argumentus tādējādi, lai tie attiektos uz Lēmumu 2008/583. Šajā dokumentā viņš lūdz Pirmās instances tiesu:

— atzīt, ka šis grozījums ir pieņemams, un uzskatīt, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz Lēmumu 2008/583;

— daļēji atcelt Lēmumu 2008/583 un it īpaši tā pielikuma 1.26. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— daļēji atcelt Lēmumus 2007/445, 2007/868 un 2008/343 saskaņā ar viņa iepriekšējiem prasījumiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38 Savos apsvērumos, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2008. gada 10. oktobrī, Padome piekrita šim pieteikumam par grozīšanu.

39 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 26. februārī, prasītājs lūdza grozīt savus prasījumus, pamatus un argumentus tādējādi, lai tie attiektos uz Lēmumu 2009/62. Šajā dokumentā viņš lūdz Pirmās instances tiesu:

— atzīt, ka šis grozījums ir pieņemams, un uzskatīt, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz Lēmumu 2009/62;

— daļēji atcelt Lēmumu 2009/62 un it īpaši tā pielikuma 1.26. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— daļēji atcelt Lēmumus 2007/445, 2007/868, 2008/343 un 2008/583 saskaņā ar viņa iepriekšējiem prasījumiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Savos apsvērumos, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2009. gada 18. martā, Padome piekrita šim pieteikumam par grozīšanu.

41 Ņemot vērā tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

42 2009. gada 30. aprīļa tiesas sēdē tika uzklausīti visu lietas dalībnieku, izņemot Apvienoto Karalisti, kurai bija attaisnojoši iemesli, mutvārdu apsvērumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

43 Tiesas sēdē Pirmās instances tiesa aicināja prasītāju septiņu dienu laikā iesniegt dokumentu, kas jau tika pievienots lietas materiāliem lietā T-47/03 un uz kuru no jauna atsaucās viņa pārstāvji viņa mutvārdu apsvērumu izklāstīšanas laikā šajā lietā, proti, 2002. gada 8. oktobrī izdarīto tā laika ārlietu ministra J. de Hopa Shēfera [*J. De Hoop Scheffer*] paziņojumu, atbildot uz parlamenta jautājumu, par *CPP*, *NPA* un prasītāja darbību Nīderlandē.

44 Tā kā prasītājs šo lūgumu neizpildīja, Pirmās instances tiesa aicināja citus lietas dalībniekus septiņu dienu laikā, pēc kurām mutvārdu process tika slēgts, iesniegt savus rakstveida apsvērumus par minēto dokumentu.

45 Ar 2009. gada 28. jūnijā kancelejā iesniegto dokumentu prasītājs lūdza Pirmās instances tiesu atkārtoti uzsākt mutvārdu procesu, lai veiktu procesa organizatorisko pasākumu, kas viņam ļautu grozīt prasījumus, pamatus un argumentus, ņemot vērā, ka tika pieņemta Regula Nr. 501/2009. Šajā dokumentā viņš lūdz Pirmās instances tiesu:

— atzīt, ka šis grozījums ir pieņemams, un uzskatīt, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas uz Regulu Nr. 501/2009;

— daļēji atcelt Regulu Nr. 501/2009 un it īpaši tās pielikuma 1.24. un 2.7. punktu tiktāl, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz viņu;

— daļēji atcelt Lēmumus 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 un 2009/62 saskaņā ar viņa iepriekšējiem prasījumiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

46 Ar 2009. gada 8. jūlija rīkojumu Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma uzsākt atkārtotu mutvārdu procesu saskaņā ar Reglamenta 62. pantu. Ar 2009. gada 10. jūlija Pirmās instances tiesas kancelejas vēstuli citi lietas dalībnieki tika aicināti ieņemt nostāju par šā sprieduma 45. punktā minētajā dokumentā iekļauto pieteikumu veikt procesuālus organizatoriskus pasākumus. Uzklausot šos lietas dalībniekus, Pirmās instances tiesa atlika lēmumu par šo pieteikumu un no jauna izbeidza mutvārdu procesu ar 2009. gada 7. augusta lēmumu.

Par sākotnēji apstrīdētā akta atcelšanas un aizstāšanas ar citiem aktiem tiesvedības laikā procesuālajām sekām

47 Kā izriet no iepriekš izklāstītā, kopš prasības pieteikuma iesniegšanas Lēmums 2007/445 tika atcelts un aizstāts vispirms ar Lēmumu 2007/868, tad ar Lēmumu 2008/343, tad ar Lēmumu 2008/583, tad ar Lēmumu 2009/62 un, visbeidzot, ar Regulu Nr. 501/2009. Prasītājs ir secīgi lūdzis grozīt savus sākotnējos prasījumus tādējādi, lai viņa prasība attiektos uz šo četru lēmumu un šīs regulas atcelšanu tiktāl, ciktāl šie akti attiecas uz viņu. Turklāt viņš ir saglabājis savus prasījumus par agrāko atcelto aktu atcelšanu, atsaucoties šajā sakarā uz Pirmās instances tiesas 2008. gada 3. aprīļa spriedumu lietā T-229/02 *PKK*/Padome (Krājumā nav publicēts, 49. punkts un

tajā minētā judikatūra), apgalvodams, ka, neraugoties uz to atcelšanu, viņam saglabājas interese par visu to aktu atcelšanu, kuros viņa uzvārds ir iekļauts strīdīgajā sarakstā.

48 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par prasībām pret secīgi saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001 pieņemtajiem līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem (skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, Krājums, II-3019. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *PMOI* I", 45.–48. punkts un tajos minētā judikatūra) šīs prasības ir jāizskata.

49 Tādējādi šajā gadījumā ir jāuzskata, ka uz mutvārdu procesa pēc tā atkārtotas uzsākšanas beigu datumu prasība attiecās uz Lēmumu 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 un 2009/62, kā arī Regulas Nr. 501/2009 atcelšanu tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju, un ir jāatļauj lietas dalībniekiem pārformulēt savus prasījumus, pamatus un argumentus, ņemot vērā šos jaunos faktus, kas tiem nozīmē tiesības iesniegt papildu prasījumus, pamatus un argumentus (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, Krājums, II-4665. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *OMPI*", 30. punkts).

50 Tā kā, lai pamatotu Lēmumus 2008/343, 2008/583 un 2009/62, kā arī Regulu Nr. 501/2009, Padome papildināja pamatojuma izklāstu, salīdzinot ar to, kas minēts, lai pamatotu Lēmumus 2007/445 un 2007/868, un tā kā prasītājs līdz ar to grozīja argumentāciju savu prasījumu par šo lēmumu atcelšanu pamatojumam, attiecībā uz šo pamatojuma izklāstu šajā spriedumā tiks veikta atsevišķa analīze.

Par prasījumiem atcelt Lēmumus 2007/445 un 2007/868

51 Šajā paātrinātās kārtības procesā prasītājs sava prasījuma atcelt Lēmumu 2007/445 pamatojumam būtībā atsaucas uz četriem pamatiem. Pirmais ir par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu novērtējumā. Otrais ir par Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpumu. Trešais ir par samērīguma principa pārkāpumu. Ceturtais ir par Kopienu tiesību vispārīgo principu un pamattiesību pārkāpumu.

52 Turklāt prasītājs uzskata, ka šie četri pamati un to attiecīgā argumentācija *mutatis mutandis* pamato arī Lēmuma 2007/868 atcelšanu.

Par pirmo pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu novērtējumā

Lietas dalībnieku argumenti

53 Prasītājs apgalvo, ka pamatojuma izklāsts, kas ir pievienots Padomes 2007. gada 23. aprīļa un 29. jūnija vēstulēm, neatbilst prasībai norādīt pamatojumu, kas noteikta EKL 253. pantā un precizēta judikatūrā.

54 Pirmkārt, Padome neesot atbildējusi uz detalizētajiem apsvērumiem, ko prasītājs nosūtījis 2007. gada 22. maijā, pat neesot tos minējusi, kas norādot, ka tie netika ņemti vērā.

55 Otrkārt, paziņojuma vēstulei pievienotais pamatojums esot acīmredzami kļūdains, līdz ar to tas neesot uzskatāms par piemērotu no tiesību viedokļa. Pirmkārt, pamatojuma izklāsts esot balstīts uz vairākiem nepierādītiem un neprecīziem faktiskiem pieņēmumiem (šajā sakarā skat. šā sprieduma 73. punktu). Otrkārt, Padome esot nepareizi interpretējusi *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu (šajā sakarā skat. šā sprieduma 75.–78. punktu). Treškārt, neviens no četriem valsts iestāžu lēmumiem, uz kuriem atsaucās Padome Lēmuma 2007/445 pieņemšanas pamatojumam, neatbilst kritērijiem, kuri paredzēti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā (šajā sakarā skat. šā sprieduma 74., 79. un 80. punktu).

56 Treškārt, paziņojuma vēstulei pievienotais pamatojums neesot "īpašs un konkrēts" sprieduma lietā *Sison* (198. un 217. punkts) izpratnē. Pirmkārt, Padome esot norādījusi tikai vispārīgos apsvērumus. Otrkārt, Padome neesot izskaidrojusi, kādēļ prasītāja līdzekļu iesaldēšana joprojām bija pamatota desmit gadus pēc *Rechtbank* nolēmuma pieņemšanas un divpadsmit gadus pēc *Raad van State* 1995. gada sprieduma pasludināšanas, kuri paši ir tikuši pieņemti, pamatojoties uz vēl senākiem faktiem. Treškārt, Padome neesot izskaidrojusi, kādā veidā konkrēti prasītāja līdzekļu iesaldēšana varētu palīdzēt apkarot terorismu. Tā neesot iesniegusi nevienu pierādījumu, lai saprātīgi pierādītu, ka prasītājs varētu izmantot savus līdzekļus, lai nākotnē izdarītu terora aktus vai veicinātu to izdarīšanu.

57 Padome, kura atsaucas arī uz saviem argumentiem, kas sniegti, atbildot uz otro pamatu (šā sprieduma 82.–85. punkts), uzskata, ka ir ievērojusi spriedumā lietā *Sison* precizēto pienākumu norādīt pamatojumu lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu, sniedzot prasītājam precīzu informāciju, kas parāda, ka kompetentās valsts iestādes attiecībā uz viņu ir pieņēmušas piemērotus lēmumus Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Paziņojuma vēstulei pievienotajā pamatojuma izklāstā tāpat ir precizēts, ka Padome esot pārliecināta, ka iemesli, kuru dēļ prasītājs ir iekļauts strīdīgajā sarakstā, joprojām pastāv.

58 Šajā sakarā Padome apgalvo, ka jautājums par to, vai ir jāsaglabā ierobežojošie pasākumi, kas veikti attiecībā uz teroristu vai teroristisku organizāciju, ir politiskas dabas jautājums, kas ir jārisina tikai likumdevējam. Tam esot jāņem vērā visi attiecīgie fakti un it īpaši attiecīgās personas agrākā dalība terora aktos un tai piedēvētie nākotnes

plāni. Tam esot jāņem vērā arī kompetento valsts iestāžu pieņemto lēmumu būtība. Visi šie aspekti attiecas uz privātpersonu drošību, kā arī sabiedriskās kārtības aizsardzību, tātad uz jomām, kurās Padomei ir plaša rīcības brīvība.

Pirmās instances tiesas vērtējums

59 Garantijas, kas ir saistīta ar pienākumu norādīt pamatojumu, priekšmets lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta kontekstā, kā arī šīs garantijas robežas, ko šādā kontekstā var likumīgi uzlikt ieinteresētajām personām, ir noteiktas Pirmās instances tiesas spriedumos lietās *OMPI*, 138.–151. punkts, un *Sison*, 185.–198. punkts.

60 It īpaši no sprieduma lietā *OMPI* 143.–146. punkta un 151. punkta izriet, ka gan sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumam, gan turpmāko lēmumu pamatojumam ir jāattiecas ne tikai uz Regulas Nr. 2580/2001 piemērošanas tiesiskajiem nosacījumiem, it īpaši uz kompetentās iestādes pieņemtā valsts lēmuma pastāvēšanu, bet arī uz īpašajiem un konkrētajiem iemesliem, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību, uzskata, ka ieinteresētajai personai ir jāpiemēro līdzekļu iesaldēšanas pasākums (skat. arī spriedumu lietā *PMOI* I, 81. punkts).

61 Turklāt gan no tā paša sprieduma 145. punkta, gan no Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta, uz kuru ir atsauce arī Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā, izriet, ka, lai arī pirms turpmākajiem lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu ir jāveic ieinteresētās personas situācijas "atkārtots vērtējums", tas ir vajadzīgs, lai pārliecinātos, ka tās uzvārda saglabāšana strīdīgajā sarakstā "joprojām ir pamatota", iespējams, pamatojoties uz jaunu informāciju vai pierādījumiem (skat. arī spriedumu lietā *PMOI* I, 82. punkts).

62 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa tomēr precizēja: ja turpmāko lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pamatojums lielā mērā ir tāds pats kā tas, kas jau ir bijis minēts iepriekšējos lēmumos, pietiek ar vienkāršu tā paziņošanu, it īpaši, ja ieinteresētā persona ir grupa vai organizācija (skat. spriedumu lietā *PMOI* I, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa konstatē, ka Padome ir pienācīgi ievērojusi principus, kas iekļauti spriedumos lietās *OMPI*, *Sison* un *PMOI* I apstrīdēto lēmumu pieņemšanas kontekstā.

64 Prasītājam adresētajām 2007. gada 23. aprīļa, 29. jūnija un 2008. gada 21. janvāra vēstulēm pievienotajos pamatojuma izklāstos Padome atsaucās uz, pēc tās domām, pastāvošajām attiecībām starp prasītāju, *CPP* un *NPA*, un uz vairākiem aktiem, kurus, iespējams, esot izdarījis prasītājs vai *NPA*, kuriem atbilstoši tās uzskatiem ir piemērojami Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta iii), i) un j) apakšpunkta noteikumi un kuri esot tikuši izdarīti ar kādu no tās 1. panta 3. punkta iii) apakšpunktā noteiktajiem mērķiem. Sava pamatojuma izklāsta nākamajos punktos Padome atsaucās arī uz *Raad van State* 1995. gada spriedumu, *Rechtbank* nolēmumu, Nīderlandes ārlietu ministra un finanšu ministra 2002. gada 13. augusta Ministru dekrētu Nr. DJZ/BR/749-02 (turpmāk tekstā — "*Sanctieregeling*") un uz Amerikas Savienoto Valstu valdības lēmumu, kurā prasītājs ir iekļauts kategorijā "Specially Designated Global Terrorist" saskaņā ar prezidenta rīkojumu (*Executive Order*) Nr. 13224, ko 2001. gada 23. septembrī parakstījis Džordžs V. Bušs [*George W. Bush*] (turpmāk tekstā — "ASV lēmums"), lēmumu, attiecībā uz kuru tika atzīmēts, ka tas saskaņā ar Amerikas tiesībām ir pārsūdzams. Padome no tā secina, ka attiecībā uz prasītāju tika pieņemti lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. Tad, paziņodama, ka ir pārliecināta, ka iemesli prasītāja iekļaušanai strīdīgajā sarakstā joprojām ir spēkā, Padome viņam paziņoja par savu lēmumu turpināt viņam piemērot pasākumus, kuri ir paredzēti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 1. un 2. punktā.

65 Attiecībā uz pārējo ir jāatzīst, ka Padomes plašā rīcības brīvība attiecībā uz faktiem, kas ir jāņem vērā, paredzot vai saglabājot līdzekļu iesaldēšanas pasākumu (spriedums lietā *OMPI*, 159. punkts), attiecas uz tādu draudu vērtējumu, ko joprojām var radīt persona

vai organizācija, kas pagātnē ir izdarījusi terora aktu, neraugoties uz teroristiskas darbības pārtraukumu pietiekami lielā laika posmā (spriedums lietā *PMOI* I, 112. punkts).

66 Šādos apstākļos un ņemot vērā šā sprieduma 62. punktā minēto judikatūru, nevar pieprasīt Padomei, lai tā vēl konkrētāk norādītu, kādā veidā konkrēti prasītāja līdzekļu iesaldēšana palīdz apkarot terorismu, vai lai tā iesniegtu pierādījumus tam, ka ieinteresētā persona varētu izmantot savus līdzekļus terora aktu izdarīšanai vai to veicināšanai nākotnē, pretēji tam, ko apgalvo prasītājs.

67 Tiktāl, ciktāl prasītājs pārmet Padomei, ka tā esot balstījusies uz acīmredzami kļūdainu pamatojumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska procesuāla prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par motivācijas pamatotību, kas attiecas uz strīdīgo aktu likumību pēc būtības (Tiesas 2005. gada 15. decembra spriedums lietā C-66/02 Itālija/Komisija, Krājums, I-10901. lpp., 26. punkts; Pirmās instances tiesas 2006. gada 5. decembra spriedums lietā T-303/02 *Westfalen Gassen Nederland*/Komisija, Krājums, II-4567. lpp., 72. punkts, un spriedums lietā *PMOI* I, 85. punkts). Tādējādi strīds par šīs motivācijas pamatotību nevar tikt izskatīts EKL 253. pantā noteiktā pienākuma ievērošanas pārbaudes stadijā (iepriekš minētais spriedums lietā Itālija/Komisija, 55. punkts).

68 Tātad šis iebildums ir jānoraida kā neiedarbīgs šā pamata ietvaros. Tomēr tas tiks ņemts vērā, izvērtējot pamatu par Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpumu, kura ietvaros tam varētu būt nozīme (skat. šā sprieduma 87. punktu).

69 Tiktāl, ciktāl prasītājs pārmet Padomei, ka tā neesot atbildējusi uz viņa rakstveida apsvērumiem, ir jāatgādina, ka, lai arī saskaņā ar EKL 253. pantu Padomei ir jāmin fakti, no kuriem ir atkarīga tās pieņemto aktu pamatotība, un tiesiskie apsvērumi, kuru dēļ tā tos pieņēma, šī tiesību norma neparedz, ka Padomei būtu jāapspriež visi faktiskie un

tiesiskie apsvērumi, ko administratīvajā procesā izvirzījušas ieinteresētās personas (skat. spriedumu lietā *PMOI* I, 101. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Tātad šis iebildums arī ir jānoraida kā neiedarbīgs šā pamata ietvaros. Tomēr tam varētu būt nozīme, izvērtējot pamatu par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

71 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apgalvotais pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums šajā gadījumā nav pierādīts, tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu par Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

72 Prasītājs apgalvo, ka šajā gadījumā nav izpildīti tiesiskie nosacījumi, kas minēti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā.

73 Pirmkārt, Padomes izteiktie faktiskie pieņēmumi esot kļūdaini un nepamatoti. Līdz ar to tie neesot uzskatāmi par "precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā" piemērojamo tiesību normu izpratnē. Pirmkārt, Padome kļūdaini un bez pierādījumiem esot apgalvojusi, ka prasītājs ir Armando Livanags [*Armando Liwanag*]. Otrkārt, Padome kļūdaini un bez pierādījumiem esot apgalvojusi, ka prasītājs vada "Filipīnas Komunistisko partiju, tostarp *New People's Army* (*NPA*)". Treškārt, Padome kļūdaini un bez pierādījumiem esot raksturojusi prasītāju kā "vardarbības izmantošanas aizstāvi", neraugoties uz viņa lomu miera procesos Filipīnās. Ceturtkārt, Padome

kļūdaini un bez pierādījumiem esot apgalvojusi, ka prasītājs ir devis *NPA* rīkojumus attiecībā uz apgalvotajiem teroristu uzbrukumiem Filipīnās.

74 Otrkārt, nedz 1995. gadā *Raad van State*, nedz 1997. gadā *Rechtbank* neesot bijušas kompetentas uzsākt izmeklēšanu vai izvirzīt apsūdzību saistībā ar terora aktu. Šajā ziņā, kaut arī *Raad van State* un *Rechtbank* ir tiesu iestādes, tās nevarot uzskatīt par "kompetentajām iestādēm" piemērojamo tiesību normu izpratnē.

75 Turklāt Padome esot pilnīgi nepareizi interpretējusi *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu.

76 Pirmkārt, *Rechtbank* neesot "apstiprinājusi" *Raad van State* 1995. gada spriedumu, jo jautājums, kas tai tika iesniegts, bija pilnīgi atšķirīgs no tā, kas tika iesniegts *Raad van State*. Proti, *Raad van State* esot bijis jāizskata jautājums par to, vai Nīderlandes tieslietu ministrs varēja piemērot prasītājam Ženēvas 1951. gada 28. jūlija Konvencijas par bēgļa statusu, kas grozīta ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra Protokolu (turpmāk tekstā — "Ženēvas konvencija"), 1. panta F punkta noteikumus, lai viņam atteiktu bēgļa statusu. *Raad van State* uz šo jautājumu atbildēja noliedzoši un atzina, ka prasītājam ir bēgļa statuss atbilstoši minētās konvencijas 1. panta A punktam. *Rechtbank* savukārt esot bijis jāizskata jautājums par to, vai Nīderlandes tieslietu ministrs varēja vispārīgās interesēs likumīgi atteikt piešķirt prasītājam uzturēšanās atļauju Nīderlandē, kaut arī viņš tika atzīts par bēgli. Vienīgais aspekts, kurā *Rechtbank* "apstiprināja" *Raad van State* 1995. gada spriedumu, esot attiecies uz Ženēvas konvencijas 1. panta F punkta nepiemērojamību prasītājam.

77 Otrkārt, Nīderlandes tiesu iestādes neesot secinājušas vai konstatējušas faktu, ka prasītājs bija "atbildīgs par vairākiem terora aktiem Filipīnās", turklāt šis jautājums tām nekad arī neesot bijis iesniegts izskatīšanai. *Rechtbank* esot izskatījusi jautājumu par to,

vai Nīderlandes tieslietu ministrs varēja "būtisku iemeslu, kas saistīti ar vispārīgajām interesēm, dēļ" un it īpaši, ņemot vērā "Nīderlandes valsts būtiskās intereses, proti, Nīderlandes kā suverēnas valsts vienotību un ticamību, tostarp attiecībā uz tās atbildību citu valstu priekšā", atteikt prasītājam uzturēšanās atļauju. Ir acīmredzams, ka "vispārīgo interešu" jēdziens nav vienlīdzīgs tam, ko paredz izteiciens "izdarīt vai veicināt terora aktu". Tāpat *Raad van State* esot bijis jāspriež par Ženēvas konvencijas 1. panta F punkta piemērojamību. Šajā sakarā *Raad van State* esot uzskatījusi, ka Nīderlandes drošības dienestu iesniegtie pierādījumi "nesniedz[a] [..] pietiekamu faktisku pamatojumu secinājumam, ka [prasītājs] [vadīja] [*NPA* teroristiskas darbības Filipīnās] un [bija par tām] atbildīgs tiktāl, ciktāl var uzskatīt, ka pastāv[ēja] nopietni iemesli pieņemt, ka [prasītājs] patiesi [bija] izdarījis smagus noziegumus, kas paredzēti [Ženēvas konvencijas 1. panta F punktā]".

78 Treškārt, Nīderlandes tiesu iestādes neesot secinājušas, ka prasītājs "uztur kontaktus ar teroristiskām organizācijām visā pasaulē". Savā lēmumā *Rechtbank* tikai netieši esot atsaukusies uz "norādēm par personiskajiem kontaktiem starp prasītāju un teroristisku organizāciju pārstāvjiem". Prasītājs noliedz šādu kontaktu esamību un uzsver, ka viņam nav bijusi pieeja Nīderlandes drošības dienestu dokumentiem, uz kuriem ir balstīti šie *Rechtbank* apsvērumi, kas, pēc viņa domām, ir Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK), kas 1950. gada 4. novembrī parakstīta Romā, 6. panta pārkāpums. Katrā ziņā prasītājs apgalvo, ka tikai kontakti vien ar tādas organizācijas dalībniekiem, ko valsts iestādes uzskata par teroristisku, nav dalība terora aktā vai tā veicināšana Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

79 Treškārt, attiecībā uz *Sanctieregeling* (skat. spriedumu lietā *Sison*, 80. punkts), no vienas puses, un ASV lēmumu (skat. spriedumu lietā *Sison*, 79. punkts), no otras puses, prasītājs atzīmē, ka runa ir par lēmumiem, ko ir pieņēmušas administratīvas iestādes, nevis tiesu iestādes vai tām pielīdzināmas iestādes. Līdz ar to šie lēmumi nevarot tikt uzskatīti par tādiem, ko ir pieņēmusi "kompetentā iestāde" piemērojamo tiesību normu izpratnē.

80 Attiecībā uz Padomes minēto apstākli, ka ASV lēmums "saskaņā ar Amerikas tiesībām ir apstrīdams", prasītājs apgalvo, ka tas tomēr neesot tiesu iestādes nolēmums. Viņš piebilst, ka viņš joprojām nav apstrīdējis šo lēmumu tieši tādēļ, ka viņam nav finansiālu līdzekļu, lai to izdarītu, jo viņa līdzekļi ir iesaldēti saskaņā ar Lēmumu 2007/445, nevis tādēļ, ka viņš tam piekristu.

81 Padome apgalvo, ka Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā paredzētie tiesiskie nosacījumi šajā gadījumā ir izpildīti.

82 Tā apgalvo, pirmkārt, ka visi faktiskie pieņēmumi, kas formulēti paziņojuma vēstulēm pievienotajos pamatojuma izklāstos, ir precīzi un, otrkārt, ka tā ir pareizi interpretējusi *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu. Tā uzskata, ka veids, kādā prasītājs pasniedzis minētos faktus, spriedumu un nolēmumu, ir kļūdains un nepareizs.

83 Šajā sakarā Padome atsaucas uz administratīvā un tiesas procesa aprakstu, kas attiecas uz prasītāju Nīderlandē, kā arī uz *Raad van State* 1995. gada sprieduma kopsavilkumu un *Rechtbank* nolēmumu, kas iekļauti sprieduma lietā *Sison* 49., 50. un 56.–70. punktā. Ņemot vērā šos apstākļus, prasītājs kļūdaini uzskata, ka nav pierādīti Padomes apgalvojumi, ka viņš esot vadījis *CPP*, tostarp *NPA*, aizstāvējis vardarbības izmantošanu, vadījis vai mēģinājis vadīt *NPA*, grupu, kas ir atbildīga par vairākiem terora aktiem Filipīnās, un ka viņš esot uzturējis kontaktus ar teroristiskām organizācijām visā pasaulē. Tāpat prasītājs nepareizi pieņemot, ka *Raad van State* un *Rechtbank* viņu ir atzinušas par bēgli. Patiesībā prasītājs nekad nebija ieguvis bēgļa statusu, nedz arī atļauju uzturēties Nīderlandē, ko ir apstiprinājusi *Rechtbank*.

84 Attiecībā uz prasītāja pieņēmumu, ka viņš neesot varējis sevi pienācīgi aizstāvēt *Rechtbank*, jo viņam neesot bijusi pieeja noteiktiem materiāliem attiecīgajā lietā, kas

tika uzskatīti par konfidenciāliem (skat. šā sprieduma 78. punktu), Padome atbild, pirmkārt, ka šis arguments attiecas uz procesu kompetentajā valsts tiesā un, otrkārt, ka prasītājs tolaik bija piekritis, ka *Rechtbank* priekšsēdētājs attiecīgos lietas materiālus izvērtēs un ņems vērā, viņam tos nenosūtot, kā tas izriet no *Rechtbank* nolēmuma 6. punkta (skat. arī spriedumu lietā *Sison*, 62. punkts).

85 Padome apgalvo, otrkārt, ka *Raad van State* un *Rechtbank* uzskatīja, ka ir pierādīti fakti, kas minēti paziņojuma vēstuļu pielikumā esošajos pamatojuma izklāstos un atgādināti šā sprieduma 83. punktā. Šie fakti, pēc tās domām, ietilpst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta iii), i) (draudi izdarīt terora aktu) un j) apakšpunkta (teroristu grupas vadīšana) piemērošanas jomā. Līdz ar to Padome uzskata, ka Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts ir ticis pareizi piemērots prasītāja situācijā un ka tā nav izdarījusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā šajā sakarā, ko var pārbaudīt tikai Pirmās instances tiesa (spriedums lietā *Sison*, 206. punkts).

86 Treškārt, Padome par Nīderlandes un ASV administratīvo iestāžu attiecībā uz prasītāju pieņemtajiem lēmumiem (skat. šā sprieduma 79. punktu) apgalvo, ka Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā nav paredzēts, ka kompetento valsts iestāžu lēmumi noteikti ir jāpieņem tiesu iestādei. Tā turklāt uzsver, ka šos lēmumus var pārskatīt Nīderlandes un ASV tiesu iestādes. Katrā ziņā Padome apgalvo, ka tā ir pamatojusi apstrīdētos lēmumus nevis ar attiecīgajiem lēmumiem, bet ar *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

87 Vispirms ir jāizvērtē prasītāja iebildums par to, ka faktiskie pieņēmumi, kas iekļauti Padomes 2007. gada 23. aprīļa, 29. jūnija un 2008. gada 21. janvāra vēstulēm

pievienotajos pamatojuma izklāstos, esot kļūdaini un nepamatoti. Šis iebildums pēc būtības ir identisks tam, kas tika izvirzīts pirmā pamata ietvaros un atbilstoši kuram paziņojuma vēstulēm pievienotais pamatojums esot acīmredzami kļūdains (skat. šā sprieduma 55. punktu).

88 Tomēr ir jākonstatē, ka attiecīgie pieņēmumi — izņemot to, atbilstoši kuram prasītājs ir Armando Livanags, kam tomēr šajā gadījumā nav nekādas nozīmes, — ir pienācīgi pamatoti Pirmās instances tiesai iesniegtajos lietas materiālos un it īpaši faktu konstatējumos, ko patstāvīgi veikusi *Raad van State* un pārņēmusi *Rechtbank*, kuriem ir *res judicata* spēks. Šajā sakarā pietiek atsaukties uz sprieduma lietā *Sison* 46.–70. punktu, kas ir atspoguļoti arī šā sprieduma 106. punktā.

89 Šādos apstākļos kā nepamatoti ir jānoraida prasītāja iebildumi par, iespējams, acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā.

90 Kā otrie ir jāizvērtē prasītāja iebildumi, tos apvienojot, par to, ka ne *Raad van State* 1995. gada spriedums, ne *Rechtbank* nolēmums, ne *Sanctieregeling*, ne arī ASV lēmums neesot uzskatāmi par kompetento iestāžu lēmumiem Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē.

91 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa atgādina, ka spriedumos lietās *OMPI*, *PMOI* I un 2008. gada 4. decembra spriedumā lietā T-284/08 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome (Krājums, II-3487. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *PMOI* II") tā ir precizējusi, kādi ir: a) Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta īstenošanas nosacījumi; b) šajā kontekstā Padomes pierādīšanas pienākumi; c) pārbaudes tiesā apjoms šajā jomā.

92 Kā Pirmās instances tiesa atzīmēja sprieduma lietā *OMPI* 115. un 116. punktā, sprieduma lietā *PMOI* I 130. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 50. punktā, faktiskā un tiesiskā informācija, kas var būt nosacījums līdzekļu iesaldēšanas pasākuma piemērošanai personai, grupai vai organizācijai, ir noteikti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā. Saskaņā ar šo tiesību normu, pieņemot lēmumu vienbalsīgi, Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4., 5. un 6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula. Minēto sarakstu tātad izstrādā saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta noteikumiem, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiāliem attiecīgajā lietā, kas norāda, ka lēmumu par attiecīgajām personām, grupām vai organizācijām ir pieņēmusi kompetenta iestāde neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. Ar "kompetento iestādi" saprot tiesu iestādi vai, ja tiesu iestādēm nav pilnvaru šajā jomā, — līdzvērtīgu, šajā jomā kompetentu, iestādi. Turklāt saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu personu un organizāciju uzvārdi, kas ir pārņemti sarakstā, ir regulāri jāatjaunina, vismaz reizi sešos mēnešos, lai pārliecinātos, ka uzvārdu saglabāšana sarakstā ir pamatota.

93 Sprieduma lietā *OMPI* 117. punktā, sprieduma lietā *PMOI* I 131. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 51. punktā Pirmās instances tiesa no šiem noteikumiem secina, ka process, kura dēļ saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu var tikt iesaldēti līdzekļi, notiek divos līmeņos: valsts un Kopienas līmenī. Pirmkārt, kompetentajai valsts iestādei, kas parasti ir tiesa, ir jāpieņem attiecībā uz ieinteresēto personu lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai. Ja runa ir par lēmumu izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu, tam ir jābūt pamatotam ar pierādījumiem vai būtiskām un ticamām norādēm. Otrkārt, Padomei vienbalsīgi ir jāpieņem lēmums par ieinteresētās personas uzvārda iekļaušanu strīdīgajā sarakstā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiāliem attiecīgajā lietā, kas norāda, ka šāds lēmums ir ticis pieņemts. Tad Padomei ir regulāri, vismaz reizi sešos mēnešos, jāpārbauda, vai ieinteresētās personas uzvārda saglabāšana strīdīgajā sarakstā joprojām ir pamatota. Šajā ziņā pārbaude par to, vai pastāv valsts iestādes lēmums, kas atbilst minētajai definīcijai, ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome pieņemtu sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, bet turpmākās šā lēmuma pārbaudes valsts līmenī ir noteikti vajadzīgas saistībā ar turpmāko lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu.

94 Turklāt sprieduma lietā *OMPI* 123. punktā, sprieduma lietā *PMOI* I 132. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 52. punktā Pirmās instances tiesa ir atgādinājusi, ka saskaņā ar EKL 10. pantu attiecībām starp dalībvalstīm un Kopienas iestādēm ir piemērojams abpusējs lojālas sadarbības pienākums (skat. Tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-339/00 Īrija/Komisija, *Recueil*, I-11757. lpp., 71. un 72. punkts un tajos minētā judikatūra). Šis princips ir vispārpiemērojams un ir piemērojams *inter alia* policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās ietvaros [parasti saukta kā "tieslietas un iekšlietas" (TI)], ko reglamentē Līguma par ES VI sadaļa, kas turklāt ir pilnīgi balstīta uz sadarbību starp dalībvalstīm un iestādēm (Tiesas 2005. gada 16. jūnija spriedums lietā C-105/03 *Pupino*, Krājums, I-5285. lpp., 42. punkts).

95 Sprieduma lietā *OMPI* 124. punktā, sprieduma lietā *PMOI* I 133. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 53. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka, ja tiek piemērots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts — tiesību normas, ar kurām terorisma apkarošanas ietvaros tiek ieviesta īpaša sadarbības forma starp Padomi un dalībvalstīm, — šis princips paredz Padomei pienākumu pēc iespējas paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, vismaz tad, ja runa ir par tiesu iestādi, tostarp jautājumā par to, vai pastāv "pierādījumi vai būtiskas un ticamas norādes", uz kurām ir balstīts tās lēmums.

96 Kā tika nospriests sprieduma lietā *PMOI* I 134. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 54. punktā, no iepriekš minētā izriet, ka, lai arī Padomei patiesi ir pierādīšanas pienākums par to, ka personas, grupas vai organizācijas līdzekļu iesaldēšana ir vai paliek tiesiski pamatota, ņemot vērā atbilstošo tiesisko regulējumu, šā pierādījuma priekšmets ir relatīvi ierobežots Kopienas līmeņa līdzekļu iesaldēšanas procesā. Ja tiek pieņemts sākotnējais lēmums par līdzekļu iesaldēšanu, tas galvenokārt attiecas uz to, vai pastāv precīza informācija vai materiāli attiecīgajā lietā, kas norāda, ka attiecībā uz ieinteresēto personu ir ticis pieņemts valsts iestādes lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai. Turklāt, ja pēc pārskatīšanas tiek pieņemts turpmākais lēmums par līdzekļu iesaldēšanu, pierādīšanas pienākums galvenokārt ir par to, vai līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota, ņemot vērā visus attiecīgajā gadījumā atbilstošos apstākļus un it īpaši kompetentās valsts iestādes rīcību pēc minētā lēmuma.

97 Sakarā ar Pirmās instances tiesas veikto pārbaudi sprieduma lietā *OMPI* 159. punktā, sprieduma lietā *PMOI* I 137. punktā un sprieduma lietā *PMOI* II 55. punktā tā atzina, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz faktiem, kas ir jāņem vērā, paredzot ekonomiskas un finansiālas sankcijas, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, saskaņā ar Kopējo nostāju, kas pieņemta kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, uz kuriem šādi lēmumi ir balstīti.

98 Tomēr, lai arī Pirmās instances tiesa atzīst, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība šajā jomā, tas nenozīmē, ka Pirmās instances tiesai nebūtu jāpārbauda, kā šī iestāde ir interpretējusi atbilstošos datus (skat. sprieduma lietā *PMOI* I 138. punktu un sprieduma lietā *PMOI* II 55. punktu). Proti, Kopienu tiesai *inter alia* ir ne tikai jāpārbauda iesniegto materiālo pierādījumu precizitāte, to ticamība un saskanība, bet arī tas, vai šie pierādījumi veido atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, izvērtējot situāciju, un vai tie pamato no tiem izdarītos secinājumus. Tomēr šīs pārbaudes ietvaros tai savs vērtējums par to, kas ir piemērojams, nav jāaizstāj ar Padomes vērtējumu (pēc analoģijas skat. Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-525/04 P Spānija/*Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Šajā gadījumā saskaņā ar šo judikatūru vispirms ir jāpārbauda, vai apstrīdētie lēmumi ir tikuši pieņemti, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiāliem attiecīgajā lietā, kas norāda, ka attiecībā uz prasītāju ir pieņemts lēmums, kurš atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai.

100 Šajā ziņā Padomes 2007. gada 23. aprīļa, 29. jūnija un 2008. gada 21. janvāra prasītājam adresētajām vēstulēm pievienotajos pamatojuma izklāstos ir atsauces uz četriem lēmumiem, par kuriem *a priori* varētu pieņemt, ka tos ir pieņēmušas kompetentās iestādes Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, proti: *Raad van State* 1995. gada spriedums, *Rechtbank* nolēmums, *Sanctieregeling* un ASV lēmums.

101 Tomēr savā iebildumu rakstā (31. punkts) Padome apgalvoja, ka šajā procesā, kaut arī, pēc tās domām, tā esot tiesīga uzskatīt *Sanctieregeling* un ASV lēmumu par tādiem, kurus tāpat ir pieņēmušas kompetentās iestādes šīs tiesību normas izpratnē un uz kuriem tā būtu varējusi balstīt savu lēmumu, tā par šādiem lēmumiem sauc tikai *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu.

102 Tiesas sēdē Padome un Nīderlandes Karaliste ir skaidri apstiprinājušas šo aspektu, atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdoto jautājumu, precizējot, ka *Raad van State* 1995. gada spriedums un *Rechtbank* nolēmums patiešām ir vienīgie divi lēmumi, kurus ir pieņēmušas kompetentās iestādes Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē un uz kuriem ir balstīti apstrīdētie lēmumi. Padome piebilst, ka tā nav ņēmusi vērā *Sanctieregeling* un ASV lēmumu, īstenojot savu rīcības brīvību, kā arī faktus, kas paredzēti abos attiecīgajos lēmumos izdarīto konstatējumu apstiprināšanai un kas attiecas uz prasītāja ilgstošu iesaistīšanos *CPP* un *NPA*.

103 Šie skaidrojumi, kas vispār atbilst tiem, ko Padome un Nīderlandes Karaliste jau sniedza lietā T-47/03 (skat. spriedumu lietā *Sison*, 211. un 222. punkts), ir līdzvērtīgi atzīšanai tiesā prasītāja labā, jo tie nav acīmredzami nesaderīgi ar pašu šajā prasībā apstrīdēto lēmumu tekstu.

104 Turklāt nav pierādīts, pat apgalvots, ka apstrīdētie lēmumi esot tikuši pieņemti, pamatojoties uz citu kompetentās iestādes lēmumu Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē. It īpaši netiek apgalvots, ka attiecībā uz prasītāju tika vai tiek pieņemts kāds lēmums par izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai notiesāšanu Filipīnās saistībā ar *CPP* un *NPA* iespējamām teroristiskām darbībām.

105 Līdz ar to Pirmās instances tiesai sava pārbaude ir jāveic tikai attiecībā uz apstrīdēto lēmumu likumību, ņemot vērā šajā spriedumā iepriekš atgādinātās Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta prasības, izvērtējot tikai *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu.

106 Šajā ziņā iesākumā ir jāatgādina konteksts, kādā tika taisīts *Raad van State* 1995. gada spriedums un *Rechtbank* nolēmums, kā arī šā sprieduma un nolēmuma precīzais saturs un piemērojamība, ko Pirmās instances tiesa noteikusi sprieduma lietā *Sison* 46.–70. punktā:

"46 No lietas materiāliem izriet, ka prasītājs, kas ir Filipīnu pilsonis, dzīvo Nīderlandē kopš 1987. gada. Pēc tam, kad Filipīnu valdība 1988. gada septembrī viņam atņēma pasi, viņš iesniedza pieteikumu par bēgļa statusa piešķiršanu un uzturēšanās atļaujas saņemšanu Nīderlandē humanitāru iemeslu dēļ. Šis pieteikums tika noraidīts ar Valsts tieslietu sekretāra (turpmāk tekstā — "Valsts sekretārs") 1990. gada 13. jūlija lēmumu, pamatojoties uz Ženēvas konvencijas 1. panta F punktu [..].

47 Tā kā Valsts sekretārs netieši noraidīja prasītāja lūgumu pārskatīt šo lēmumu, prasītājs par šo netieši izteikto lēmumu par noraidīšanu cēla prasību *Raad van State* (Valsts Padome, Nīderlande).

48 Ar 1992. gada 17. decembra spriedumu (turpmāk tekstā — "*Raad van State* 1992. gada spriedums") *Raad van State* atcēla minēto netieši izteikto lēmumu par noraidīšanu. Šī tiesa būtībā uzskatīja, ka Valsts sekretārs nebija no juridiskā viedokļa pietiekami norādījis, kāda prasītāja iespējamā rīcība tam ir likusi uzskatīt, ka uz viņu attiecas Ženēvas konvencijas 1. panta F punkts. Šajā kontekstā *Raad van State* uzsvēra, ka Valsts sekretāra iesniegtie konfidenciālie dokumenti tai neieviesa pietiekamu skaidrību šajā aspektā. Ņemot vērā, ka attiecīgo dokumentu konfidenciālā rakstura dēļ šo neskaidrību nevarēja novērst, sacīkstoties lietas

dalībniekiem tiesas sēdē, *Raad van State* uzskatīja, ka, tā kā tajos ietvertā informācija nebija skaidra, to nevarēja interpretēt prasītājam par sliktu.

49 Ar 1993. gada 26. marta lēmumu Valsts sekretārs no jauna noraidīja prasītāja lūgumu pārskatīt tā 1990. gada 13. jūlija lēmumu. Šis lēmums par noraidīšanu galvenokārt tika pamatots ar Ženēvas konvencijas 1. panta F punktu un, pakārtoti, ar *Vreemdelingenwet* (Nīderlandes Ārvalstnieku likums) 15. panta otro daļu pārāko Nīderlandes interešu dēļ, proti, Nīderlandes kā suverēnas valsts vienotības un ticamības, it īpaši attiecībā uz tās atbildību citu valstu priekšā, dēļ.

50 Pamatojoties uz prasītāja prasību, *Raad van State* ar 1995. gada 21. februāra spriedumu (turpmāk tekstā — "*Raad van State* 1995. gada spriedums") atcēla minēto Valsts sekretāra 1993. gada 26. marta lēmumu.

51 Šajā spriedumā *Raad van State* konstatēja, ka Valsts sekretārs bija pamatojis savu lēmumu, balstoties uz šādu vērtējamo informāciju:

— *Binnenlandse Veiligheidsdienst* (Nīderlandes Iekšējās drošības dienests; turpmāk tekstā — "*BVD*") 1993. gada 3. marta vēstule, no kuras izriet, pirmkārt, ka prasītājs pēc amata bija Filipīnu Komunistiskās partijas (turpmāk tekstā — "*CPP*") priekšsēdētājs un vadītājs un, otrkārt, ka *CPP* militārā daļa *NPA* bija atkarīga no *CPP* Centrālās Komitejas un tātad no prasītāja;

— *BVD* konstatējumi, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, prasītājs faktiski vadīja *NPA* un, otrkārt, *NPA* — un tātad ieinteresētā persona — bija atbildīgi par ļoti daudziem terora aktiem Filipīnās.

52 *Raad van State* atzīmēja šādus terora aktu piemērus, kurus Valsts sekretārs minēja savā 1993. gada 26. marta lēmumā:

— 40 Digosas [*Digos*] ciema, ka atrodas uz Mindanao [*Mindanao*] salas (Filipīnas), iedzīvotāju (lielākoties neaizsargātas sievietes un bērni) slepkavība 1989. gada 25. jūnijā;

— četrpadsmit personu, tostarp sešu bērnu, nošaušana Dipaloga [*Dipalog*] ciemā (Filipīnas) 1989. gada augustā;

— nāvessoda izpilde četriem Delmontes [*Del Monte*] ciema (Filipīnas) iedzīvotājiem 1991. gada 16. oktobrī.

53 Tāpat *Raad van State* atzīmēja, ka Valsts sekretārs atsaucās uz 1985. gadā *CPP* un *NPA* rindās veiktajām tīrīšanas darbībām, kuru laikā tika uzskatīts, ka 800 šo organizāciju dalībnieki tika noslepkavoti, neveicot nekādu citu procesu.

54 Visbeidzot, *Raad van State* atzīmēja, ka, pēc Valsts sekretāra domām, arī *BVD* bija konstatējis, ka *CPP* un *NPA* uzturēja kontaktus ar teroristiskām organizācijām visā pasaulē un ka tāpat tika manīti personiskie kontakti starp prasītāju un šo organizāciju pārstāvjiem.

55 Tādējādi *Raad van State* saskaņā ar īpašu procedūru uzzināja par dažiem konfidenciāliem Valsts sekretāra materiāliem attiecīgajā lietā, kā arī "operatīvo informāciju", uz kuru bija balstīta tam *BVD* adresētā 1993. gada 3. marta vēstule (šā sprieduma 51. punkts).

56 Pamatojoties uz iepriekš minēto informāciju, *Raad van State* nosprieda:

"Pamatojoties uz iepriekš minēto informāciju, [*Raad van State*] uzskata, ka ir pietiekami ticams, ka [prasītājs] [1993. gada 26. marta] lēmuma pieņemšanas laikā bija *CPP* priekšsēdētājs un vadītājs. Turklāt dokumenti pamato secinājumu, ka *NPA* ir pakārtota *CPP* Centrālajai Komitejai, un secinājumu, ka [1993. gada 26. marta] lēmuma pieņemšanas laikā [prasītājs] patiesi vismaz ir mēģinājis vadīt *NPA* no Nīderlandes. [*Raad van State*] arī uzskata, ka, pamatojoties uz publiski pieejamiem avotiem — tādiem kā *Amnesty International* ziņojumi, ir pietiekami ticams, ka *NPA* ir atbildīga par ļoti daudziem terora aktiem Filipīnās. Turklāt dokumenti sniedz faktisko pamatojumu secinājumam, ka [prasītājs] ir vismaz mēģinājis vadīt iepriekš minētās darbības, par kuru veikšanu Filipīnās bija atbildīga *NPA*. Tāpat no iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka pastāv faktisks pamatojums [Valsts sekretāra] pieņēmumam, ka *CPP* [un] *NPA* uzturēja kontaktus ar teroristiskām organizācijām visā pasaulē un ka pastāvēja personiski kontakti starp [prasītāju] un šādu organizāciju pārstāvjiem. Attiecīgie dokumenti tomēr nesniedz pietiekamu faktisko pamatojumu secinājumam, ka [prasītājs] ir vadījis minētās darbības un ir par tām atbildīgs tiktāl, ciktāl var uzskatīt, ka pastāv būtiski iemesli pieņemt, ka [prasītājs] patiesi ir izdarījis smagus noziegumus, kas paredzēti [Ženēvas konvencijas 1. panta F punktā]. Šajā ziņā [*Raad van State*] ir skaidri ņēmusi vērā, ka — kā [*Raad van State*] jau nosprieda savā 1992. gada 17. decembra spriedumā — [Ženēvas konvencijas] 1. panta F punkts ir jāinterpretē šauri.

Līdz ar to [*Raad van State*] uzskata, ka [Valsts sekretārs] nevarēja, pamatojoties uz iepriekš minētajiem dokumentiem, pieņemt, ka [prasītājam] bija jāatsaka [Ženēvas konvencijas] aizsardzība."

57 Turklāt *Raad van State* nosprieda, ka prasītājam bija pamatoti iemesli baidīties no vajāšanas, ja viņu nosūtītu uz Filipīnām, un ka tādēļ viņš būtu jāuzskata par bēgli Ženēvas konvencijas 1. panta A punkta 2. daļas izpratnē.

58 Tādējādi *Raad van State* izvērtēja iemeslu, ko pakārtoti norādīja Valsts sekretārs, lai sabiedrības interešu dēļ, pamatojoties uz *Vreemdelingenwet* 15. panta otro daļu, neielaistu prasītāju Nīderlandē.

59 Šajā ziņā *Raad van State* tostarp nosprieda:

"Kaut arī [*Raad van State*] atzīst to interešu nozīmīgumu, kas bija jāvērtē [Valsts sekretāram], ņemot vērā *inter alia* norādes par personiskajiem kontaktiem starp [prasītāju] un teroristisko organizāciju pārstāvjiem, ar to nevar pamatot atsauci uz *Vreemdelingenwet* 15. panta otro daļu, ja netiek garantēts, ka [prasītājs] tiks ielaists citā valstī, kas nav Filipīnas. Tas nav pieļaujams tādēļ, ka šāds atteikums ielaist [prasītāju] ir uzskatāms par pretrunā esošu Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3. pantam."

60 Pēc šā sprieduma Valsts sekretārs ar 1996. gada 4. jūnija lēmumu vēlreiz noraidīja prasītāja lūgumu pārskatīt tā 1990. gada 13. jūlija lēmumu. Liekot prasītājam atstāt Nīderlandi, Valsts sekretārs nolēma, ka viņš nebūtu jāizdod uz Filipīnām tik ilgi, kamēr viņam būs pamatoti iemesli baidīties no vajāšanas Ženēvas konvencijas

izpratnē vai no attieksmes, kas nav saderīga ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 3. pantu.

61 Ar 1997. gada 11. septembra nolēmumu [..] [*Rechtbank*] kā nepamatotu noraidīja prasību, ko bija cēlis prasītājs par minēto Valsts sekretāra 1996. gada 4. jūnija lēmumu.

62 Procesā *Rechtbank* visi dokumenti par *BVD* veikto izmeklēšanu attiecībā uz prasītāja Nīderlandē veiktajām darbībām un tostarp šā dienesta 1993. gada 3. marta vēstule Valsts sekretāram (šā sprieduma 51. punkts), kā arī operatīvā informācija, uz ko tā ir balstīta, konfidenciālā kārtā tika nosūtīti *Rechtbank*. *Rechtbank* priekšsēdētājs ar tiem iepazinās saskaņā ar īpašu procedūru. Pamatojoties uz tās priekšsēdētāja izstrādāto ziņojumu, *Rechtbank* nosprieda, ka bija likumīgi ierobežot šo dokumentu paziņošanu prasītājam. Tā kā tai tika piešķirta likumā paredzētā atbilstošā atļauja, *Rechtbank* tomēr ņēma vērā šos dokumentus, izskatot prāvu.

63 Tātad *Rechtbank* izvērtēja, vai tās izskatāmais apstrīdētais lēmums varēja tikt tiesiski apstiprināts tiktāl, ciktāl tajā tika atteikts ielaist prasītāju kā bēgli un piešķirt viņam uzturēšanās atļauju.

64 Attiecībā uz faktiem, ar kuriem bija jāpamato lēmums, *Rechtbank* min *Raad van State* 1995. gada spriedumu.

65 Pamatojoties uz šo spriedumu, *Rechtbank* uzskatīja, ka tai bija tiesiski jāpierāda, ka Ženēvas konvencijas 1. panta F punkts nevarēja tikt piemērots prasītājam, ka viņam

bija pamatotas bailes no vajāšanas šīs konvencijas 1. panta A punkta un *Vreemdelingenwet* 15. panta izpratnē un ka ECPAK 3. pants nepieļauj tieši vai netieši izraidīt prasītāju uz viņa izcelsmes valsti.

66 Tad *Rechtbank* izvērtēja jautājumu par to, vai *Raad van State* 1995. gada spriedums deva Valsts sekretāram iespēju atteikties ielaist prasītāju kā bēgli, piemērojot *Vreemdelingenwet* 15. panta otro daļu, saskaņā ar kuru "atteikt iebraukšanu var tikai tādu būtisku iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar vispārīgām interesēm, ja šī atteikšana atturētu ārvalstnieku no tūlītējas ierašanās [šā panta] pirmajā daļā minētajā valstī", kaut arī Valsts sekretāram nebija izdevies nodrošināt prasītāja ielaišanu valstī, kas nav Filipīnas.

67 Šajā ziņā *Rechtbank in extenso* citēja *Raad van State* 1995. gada sprieduma punktu, kas atspoguļots šā sprieduma 59. punktā.

68 Tādējādi *Rechtbank* sprieda par to, vai šajā gadījumā Valsts sekretārs bija pamatoti īstenojis savas pilnvaras atkāpties no noteikuma, atbilstoši kuram ārvalstnieks parasti Nīderlandē tiek atzīts par bēgli, ja viņam ir pamatotas bailes no vajāšanas Ženēvas konvencijas 1. panta A punkta izpratnē un ja nav nevienas citas valsts, kura viņu ielaistu kā patvēruma meklētāju, kas ir apstākļi, kuri, pēc *Rechtbank* domām, atbilst šajā gadījumā pastāvošajiem. Šajā sakarā *Rechtbank* nosprieda:

"*Rechtbank* uzskata, ka nevar apgalvot, ka [Valsts sekretārs] nav saprātīgi izmantojis šīs pilnvaras attiecībā uz [prasītāju], ņemot vērā "būtiskās Nīderlandes valsts intereses, proti Nīderlandes kā suverēnas valsts vienotību un ticamību, tostarp attiecībā uz tās atbildību citu valstu priekšā", ko tāpat ir atzinusi [*Raad van State*]. Arī faktiem, ar kuriem [*Raad van State*] pamatoja šo vērtējumu, *Rechtbank* piedēvē noteicošu nozīmi. Netika konstatēts, ka [Valsts sekretāram] būtu bijis

jāpiešķir šiem faktiem cita nozīme brīdī, kad [šajā gadījumā] tika pieņemts [attiecīgais] lēmums. [Prasītāja] apsvērumi par politiskās situācijas izmaiņu Filipīnās un viņa lomu sarunās starp Filipīnu valdību un [*CPP*], tajā neko nemaina, jo būtiski iemesli ir balstīti uz citiem faktiem, kā tas izriet no [*Raad van State*] sprieduma."

69 Līdz ar to *Rechtbank* kā nepamatotu noraidīja prasību, ko prasītājs cēlis par atteikumu viņu ielaist Nīderlandē kā bēgli.

70 Vienlaikus *Rechtbank* kā nepamatotu noraidīja prasītāja celto prasību par atteikumu viņam piešķirt uzturēšanās atļauju. Spriežot it īpaši par to, vai Valsts sekretārs savu lēmumu bija pieņēmis pēc interešu saprātīgas līdzsvarošanas, *Rechtbank* atsaucās uz saviem atzinumiem, kas citēti šā sprieduma 68. punktā, un piebilda, ka Valsts sekretārs pamatoti zemāk novērtēja intereses, ko šajā sakarā minēja prasītājs."

107 Ņemot vērā to saturu, piemērojamību un kontekstu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka ne *Raad van State* 1995. gada spriedums, ne *Rechtbank* nolēmums nav lēmumi, ko pieņēmusi kompetentā iestāde Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta izpratnē.

108 Pirmkārt, šis spriedums un nolēmums, spriežot pēc visa, nekādi "nenotiesā" prasītāju šo tiesību normu izpratnē.

109 Otrkārt, minētais spriedums un nolēmums nav arī lēmumi par "izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu" utt. šo pašu tiesību normu izpratnē.

110 Šajā sakarā ir jāatgādina: lai interpretētu Kopienu tiesību normas piemērojamību, ir vienlaikus jāņem vērā tās teksts, konteksts un mērķi (skat. Tiesas 2005. gada 8. decembra spriedumu lietā C-280/04 *Jyske Finans*, Krājums, I-10683. lpp., 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

111 Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ņemot vērā gan šajā gadījumā piemērojamo attiecīgo tiesību normu tekstu, kontekstu un mērķus (skat. it īpaši Kopējās nostājas 2001/931 pamatojuma 1. apsvērumu), gan valsts iestāžu būtisko lomu līdzekļu iesaldēšanas procesos, kas paredzēti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā (skat. spriedumu lietā *Sison*, 164. un nākamie punkti), lēmums par "izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību" ir jāpieņem tāda valsts procesa ietvaros, kas paredzēts tieši un galvenokārt preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšanai attiecībā uz ieinteresēto personu terorisma apkarošanas ietvaros un tādēļ, ka viņš tajos ir bijis iesaistīts, lai Padome uz šo lēmumu varētu likumīgi atsaukties. Šīm prasībām neatbilst tādas valsts tiesu iestādes nolēmums, kas tikai pakārtoti un netieši spriež par ieinteresētās personas iespējamo iesaistīšanos šādā darbībā, izvērtējot, piemēram, strīdu par tiesībām un pienākumiem civiltiesību jomā.

112 Šo šauro "izmeklēšanas uzsākšanas vai apsūdzības" jēdziena interpretāciju apstiprina *inter alia* Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta dažādās valodu redakcijas.

113 Tomēr šajā gadījumā prasītājs pamatoti uzsver, ka procesi *Raad van State* un *Rechtbank* neattiecās uz viņa iespējamās dalības terora aktos apspiešanu, bet gan tikai uz Valsts

sekretāra lēmuma nepiešķirt viņam bēgļa statusu un atteikt uzturēšanās Nīderlandē atļauju, galvenokārt pamatojoties uz Ženēvas konvencijas 1. panta F punktu un pakārtoti pamatojoties uz *Vreemdelingenwet* 15. panta otro daļu, likumības pārbaudi.

114 Lai arī patiešām *Raad van State* un *Rechtbank* šajās tiesvedībās ir iepazinušās ar Nīderlandes iekšējās drošības dienesta (turpmāk tekstā — "*BVD*") lietas materiāliem par prasītāja iespējamo iesaistīšanos noteiktās teroristiskajās darbībās Filipīnās, tās tomēr nepieņēma lēmumu uzsākt izmeklēšanu par šiem faktiem, un noteikti ne par apsūdzības izvirzīšanu prasītājam.

115 Līdz ar to *Raad van State* 1995. gada spriedums un *Rechtbank* nolēmums nevarēja tikt uzskatīti par tādiem, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta prasībām, un tātad ar tiem vien nevarēja pamatot lēmuma par prasītāja līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu.

116 Katrā ziņā ir jāuzsver: ja Padome plāno pieņemt vai pēc pārskatīšanas saglabāt līdzekļu iesaldēšanas pasākumu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, pamatojoties uz valsts lēmumu par "izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību" saistībā ar terora akta veikšanu, tā nevar neņemt vērā šīs izmeklēšanas vai apsūdzības turpmāko attīstību (šajā sakarā skat. spriedumus lietās *PMOI* I un *PMOI* II). Proti, policijas vai drošības dienesta izmeklēšana var tikt izbeigta bez tiesvedības, ja netiek saņemta atļauja pietiekamu pierādījumu iegūšanai vai ja šo pašu iemeslu dēļ tiesvedība tiek izbeigta. Tāpat pēc lēmuma par apsūdzības [izvirzīšanu] šī kriminālvajāšana var tikt izbeigta vai var notikt attaisnošana krimināllietā. Nav pieļaujams, ka Padome neņem vērā šādus faktus, kas ir daļa no visiem būtiskajiem datiem, kas būtu jāņem vērā situācijas izvērtēšanai (skat. šā sprieduma 98. punktu). Ja tiktu nospriests citādi, Padomei un dalībvalstīm tiktu piešķirtas pārmērīgas pilnvaras bezgalīgi iesaldēt personas līdzekļus bez jebkādas pārbaudes tiesā un neatkarīgi no tiesas procesa iespējamā iznākuma.

117 Tādējādi šajā gadījumā ir jāņem vērā *Raad van State* un *Rechtbank* vērtējums par pierādījumu vai norāžu, ko izmeklēšanas laikā savākusi *BVD*, nopietnību un ticamību. Tomēr nav acīmredzams, ka šie vērtējumi pamatotu Padomes un Nīderlandes pašreiz aizstāvēto tēzi. Protams, šīs tiesas vairākus *BVD* materiālus attiecīgajā lietā ir uzskatījušas par "pietiekami ticamiem" vai "tādiem, kas sniedz faktisko pamatojumu [..] Valsts sekretāra tēzei" tostarp saistībā ar pieņēmumu, ka prasītājs "ir vismaz mēģinājis sniegt instrukcijas attiecībā uz [teroristiskajām] darbībām, par kuru veikšanu Filipīnās ir atbildīga *NPA*", un pieņēmumu par "personiskajiem kontaktiem", ko viņš esot uzturējis ar teroristisko organizāciju pārstāvjiem visā pasaulē. Tomēr šīs tiesas galu galā uzskatīja, ka attiecīgie dati "nesniedz [..] pietiekamu faktisko pamatojumu secinājumam, ka prasītājs [bija] vad[ījis] attiecīgās darbības un [bija] par tām atbildīgs tiktāl, ciktāl var uzskatīt, ka pastāvēja būtiski iemesli, lai pieņemtu, ka [prasītājs] patiesi [bija] izdarījis smagus noziegumus" Ženēvas konvencijas 1. panta F punkta izpratnē. Turklāt, lai arī *Rechtbank* apstiprināja Valsts sekretāra pakārtoto tēzi, ka viņš var atteikt prasītājam kā bēglim iebraukt Nīderlandē un viņam nepiešķirt uzturēšanās atļauju vispārīgo interešu dēļ, pamatojoties uz *Vreemdelingenwet* 15. panta otro daļu, tieši šajā sakarā prasītājs atzīmē, ka "vispārīgo interešu" jēdziens šo tiesību normu izpratnē un it īpaši "Nīderlandes kā suverēnas valsts vienotība un ticamība, tostarp attiecībā uz tās atbildību citu valstu priekšā" jēdziens pilnīgi neatbilst "terorisma" kritērijam, ko Padome noteikusi Kopējā nostājā 2001/931 un Regulā Nr. 2580/2001.

118 Turklāt no lietas materiāliem, kas iesniegti Pirmās instances tiesai, izriet: pamatojoties uz *BVD* ievākto informāciju, Nīderlandes prokuratūra uzskatīja, ka nav datu, kas ļautu Nīderlandē ierosināt krimināllietu pret prasītāju.

119 Viņš šajā sakarā atsaucas uz Nīderlandes tā laika ārlietu ministra J. de Hopa Shēfera oficiālo paziņojumu, atbildot uz parlamenta jautājumu, kas tika uzdots 2002. gada 16. augustā šādi: "Vai Nīderlandē tiek veikta neatkarīga izmeklēšana par apsūdzību

terorismā [attiecībā uz *CPP*, *NPA* un Sisona kungu]? Apstiprinošas atbildes gadījumā — cik ilgi un kādā veidā?" Atbildot uz šo jautājumu, J. de Hops Shēfers 2002. gada 8. oktobrī paziņoja Nīderlandes parlamentam (*Tweede kamer der Staten-Generaal*):

"Nīderlande ir veikusi izmeklēšanu par *CPP* [un] *NPA*, kā arī Sisona kunga darbību Nīderlandē. Tas izriet tostarp no [*BVD*, kas pa to laiku kļuva par *Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst* (Vispārīgais informācijas un drošības dienests) jeb *AIVD*], 2001. gada ziņojuma. [..] Pamatojoties *inter alia* uz *AIVD* norādēm par to, ka *CPP* [un] *NPA* [tiek vadītas] no Nīderlandes, prokuratūras pārraudzībā tika skaidrots, vai pastāv pietiekami pierādījumi krimināllietas ierosināšanai. Izrādījās, ka tā nav."

120 Tādējādi tika oficiāli apliecināts, ka 2002. gada 8. oktobrī jeb mazāk nekā trīs nedēļas pirms prasītāja pirmās iekļaušanas strīdīgajā sarakstā, kas tika izveidots 2002. gada 28. oktobrī, Nīderlandes prokuratūra, par kuru Nīderlandes Karaliste tiesas sēdē apgalvoja, ka tā ir neatkarīga tiesu iestāde, uzskatīja, ka *BVD* un *AIVD* lietas materiālos nav pietiekami būtisku un ticamu pierādījumu, lai Nīderlandē uzsāktu izmeklēšanu vai izvirzītu apsūdzību prasītājam saistībā ar terora akta veikšanu sakarā ar viņa iesaistīšanos *CPP* un/vai *NPA* darbībās.

121 Šādos apstākļos un katrā ziņā Pirmās instances tiesa uzskata, ka nedz *Raad van State* 1995. gada spriedums, nedz *Rechtbank* nolēmums uz apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdi nevarēja tikt uzskatīti par tādiem, kas atbilstu Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta prasībām. Līdz ar to ar tiem nevarēja likumīgi pamatot, ka šajā datumā tika pieņemti attiecīgie lēmumi saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu.

122 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida prasītāja iebildumi par, iespējams, acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā, apstiprinot viņa galveno iebildumu

attiecībā uz *Raad van State* 1995. gada spriedumu un *Rechtbank* nolēmumu, saskaņā ar kuru neesot izpildīti tiesiskie nosacījumi, kas noteikti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā.

123 Ņemot vērā šā sprieduma 100.–105. punktā izklāstīto, šā iebilduma pamatotības atzīšanas dēļ ir jāatceļ Lēmumi 2007/445 un 2007/868 tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju, un nav jāizvērtē citi prasītāja izvirzītie pamati.

Par prasījumu atcelt Lēmumus 2008/343, 2008/583 un 2009/62, kā arī Regulu Nr. 501/2009

Lietas dalībnieku argumenti

124 *Mutatis mutandis* pamatojoties uz pamatiem un argumentiem, kas jau tika izvirzīti prasījumu par Lēmumu 2007/445 un 2007/868 atcelšanu pamatojumam, prasītājs izvirza jaunus argumentus savu prasījumu par Lēmumu 2008/343, 2008/583 un 2009/62, kā arī Regulas Nr. 501/2009 atcelšanu pamatojumam. Šie argumenti it īpaši attiecas uz jauniem faktiem, uz kuriem atsaucās Padome 2008. gada 25. februāra vēstulei pievienotajā pamatojuma izklāstā (skat. šā sprieduma 14. punktu).

125 Šajā sakarā prasītājs apgalvo, pirmkārt, ka Padome ir acīmredzami nepareizi interpretējusi un kļūdaini pasniegusi *Rechtbank* 2007. gada 13. septembra spriedumu un Hāgas Apelācijas tiesas 2007. gada 3. oktobra spriedumu, kas ir saistīti ar krimināllietu, kura 2007. gada 28. augustā pret viņu uzsākta Nīderlandē par aicinājumiem izdarīt noteiktas slepkavības Filipīnās.

126 Pirmkārt, šajos divos lēmumos, kas pievienoti Pirmās instances tiesas kancelejā 2008. gada 8. jūlijā iesniegtajam dokumentam kā 4. un 5. pielikums, attiecīgās tiesu iestādes uzskatīja, ka nepastāv neviena konkrēta norāde par prasītāja tiešu iesaistīšanos attiecīgajos noziedzīgajos nodarījumos, kas pamatotu viņa turēšanu iepriekšējā apcietinājumā. Turklāt *Rechtbank* nolēmums tika atcelts uz aizstāts ar Apelācijas tiesas spriedumu, un līdz ar to tam neesot nekādas nozīmes.

127 Otrkārt, kā prasītājs esot norādījis Padomei jau pirms Lēmuma 2008/343 pieņemšanas, attiecīgās apsūdzības jau tika noraidītas pēc būtības kā tādas, kas pamatotas ar "politiskiem apsvērumiem", ar Filipīnu Augstākās tiesas 2007. gada 2. jūlija spriedumu (prasības pieteikuma 9. pielikums). Līdz ar to neesot pieļaujams, ka par tiem pašiem faktiem Nīderlandē notiek krimināllieta.

128 Treškārt, Padome neesot arī ņēmusi vērā *Rechter-commissaris* (izmeklēšanas tiesneša) 2007. gada 21. novembra lēmumu par iepriekšējas izmeklēšanas krimināllietā izbeigšanu būtisku pierādījumu trūkuma dēļ (Pirmās instances tiesas kancelejā 2008. gada 8. jūlijā iesniegtā dokumenta 6. pielikums).

129 Prasītājs apgalvo, otrkārt, ka iepriekš minētajos Nīderlandes triju tiesu instanču spriedumos krimināllietās, kuras uz viņu attiecas, un pat Filipīnu Augstākās tiesas spriedumā neesot norādīti nekādi pierādījumi vai būtiskas un ticamas norādes par viņa līdzdalību kādā teroristiskā darbībā, tieši otrādi. Nīderlandē notiekošajā krimināllietā izskatāmie noziegumi vispār nav terora akti Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.

130 Padome atbild, ka *Rechtbank* savā 2007. gada 13. septembra nolēmumā secināja, ka daudzi fakti norādīja uz to, ka prasītājs bija saistīts ar Filipīnu Komunistiskās partijas Centrālo Komiteju un tās militāro daļu *NPA*. Tāpat šī tiesa nosprieda, ka pastāv fakti, kas norāda, ka prasītājam joprojām bija liela loma Filipīnu Komunistiskās partijas

Centrālās Komitejas un tās militārās daļas *NPA* nelegālo darbību veikšanā. Apelācijā Hāgas Apelācijas tiesa savā 2007. gada 3. oktobra spriedumā nosprieda, ka lietas materiāli ietver daudzus faktus, kuri norāda, ka prasītājam joprojām ir bijusi liela loma Filipīnu Komunistiskajā partijā visus šos trimdas gadus.

131 Padome uzskata, ka šie divi nolēmumi tiešā veidā pastiprina tās nostāju, saskaņā ar kuru prasītājs ir bijis iesaistīts terora aktos, un ka attiecībā uz viņu kompetentās iestādes ir pieņēmušas lēmumus Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.

132 Attiecībā uz Hāgas Apelācijas tiesas secinājumu, ka nav pierādīts, ka pastāvētu tieša saikne starp prasītāja lomu Filipīnu Komunistiskajā partijā un slepkavības uzbrukumiem Filipīnās, uz kurām attiecas viņam izvirzītā apsūdzība, Padome uzskata, ka tam nav nozīmes, jo tā neplāno pamatoties uz prasītāja vainu šajos noziegumos, bet uz viņa vadošo lomu Filipīnu Komunistiskajā partijā, neraugoties uz viņa trimdu Nīderlandē. Tas pats attiecas uz iepriekšējās izmeklēšanas krimināllietā izbeigšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

133 Ir jāatzīmē, ka *Rechtbank* 2007. gada 13. septembra nolēmums un Hāgas Apelācijas tiesas 2007. gada 3. oktobra spriedums ir uzskatāmi par nolēmumiem, kas pieņemti iepriekšējā izmeklēšanā krimināllietā, kas 2007. gada 28. augustā Nīderlandē uzsākta

pret prasītāju par līdzdalību vai aicinājumu izdarīt noteiktas slepkavības vai slepkavības mēģinājumiem Filipīnās 2003. un 2004. gadā pēc *CPP* iekšējām domstarpībām.

134 Tādējādi nav pierādīts, pat ne apgalvots, ka minētās slepkavības vai slepkavības mēģinājumi, pat pieņemot, ka tos var piedēvēt prasītājam, ietilptu terora aktu kvalifikācijā Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta izpratnē.

135 Līdz ar to ir jāatzīst, ka, tāpat kā *Raad van State* 1995. gada spriedums un *Rechtbank* nolēmums, arī *Rechtbank* 2007. gada 13. septembra nolēmums un Hāgas Apelācijas tiesas 2007. gada 3. oktobra spriedums neatbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā noteiktajām prasībām.

136 Līdz ar to neatkarīgi no attiecīgās iepriekšējās izmeklēšanas krimināllietā turpinājuma un tostarp *Rechter-commissaris* 2007. gada 21. novembra lēmuma par tās izbeigšanu būtisku pierādījumu trūkuma dēļ, ar minētajiem spriedumiem nekādā gadījumā nevarēja likumīgi pamatot apstrīdēto lēmumu un regulas pieņemšanu atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam.

137 Kā Padome ir apgalvojusi savos rakstveida apsvērumos un skaidri apstiprinājusi tiesas sēdē, *Rechtbank* 2007. gada 13. septembra spriedums un Hāgas Apelācijas tiesas 2007. gada 3. oktobra spriedums nav minēti 2008. gada 25. februāra, 29. aprīļa, 15. jūlija un 2009. gada 27. janvāra vēstulēm pievienotajos pamatojuma izklāstos kā kompetento iestāžu pieņemtie lēmumi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē, bet gan kā fakti, kas paredzēti to konstatējumu pamatošanai, ko *Raad van State* izdarījusi

savā 1995. gada spriedumā un *Rechtbank* — savā nolēmumā attiecībā uz prasītāja ilgstošu iesaistīšanos *CPP* un *NPA*. Tas pats ir jākonstatē attiecībā uz Padomes 2009. gada 16. jūnija vēstulei pievienoto pamatojuma izklāstu.

138 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, izvērtējot otro pamatu par Lēmumu 2007/445 un 2007/868 atcelšanu, līdz ar to ir jāatceļ Lēmumi 2008/343, 2008/583 un 2009/62, kā arī Regula Nr. 501/2009 tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju, un nav jāizvērtē citi prasītāja izvirzītie iebildumi.

Par tiesāšanās izdevumiem

139 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 1. punktu lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver galīgajā spriedumā vai rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu.

140 Šajā gadījumā šis spriedums nav par tiesvedības izbeigšanu, jo process tika apturēts attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu līdz sprieduma pasludināšanas dienai (skat. šā sprieduma 27. punktu).

141 Šādos apstākļos lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

nospriež:

1) Padomes 2007. gada 28. jūnija Lēmums 2007/445/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumus 2006/379/EK un 2006/1008/EK, Padomes 2007. gada 20. decembra Lēmums 2007/868/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/445, Padomes 2008. gada 29. aprīļa Lēmums 2008/343/EK, ar ko groza Lēmumu 2007/868, Padomes 2008. gada 15. jūlija Lēmums 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868, Padomes 2009. gada 26. janvāra Lēmums 2009/62/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Lēmumu 2008/583 un Padomes 2009. gada 15. jūnija Regula (EK) Nr. 501/2009, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Lēmumu 2009/62, tiek atcelti tiktāl, ciktāl tie attiecas uz Hosē Mariju Sisonu;

2) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 30. septembrī.

[Paraksti]